

I ARA, COM ATUREM LA LOMQE?

Beatriu Cardona
i Prats

Membre del secretariat
nacional d'STEPV

Quan debatem sobre la LOMQE sembla que la part més difícil de totes és poder determinar quins són els mecanismes necessaris per a aturar-la. La resposta no és ni curta ni fàcil perquè no hi ha una fórmula màgica o una acció única que ens permeta tornar l'atac més greu a l'escola pública des de la instauració de la democràcia.

Per a poder aturar la LOMQE, el primer que hem de fer és posar-la en context. No podem caure en el parany de pensar que aquesta reforma educativa és només l'ocurrència d'un ministre concret d'un país determinat. La LOMQE forma part d'una estratègia neoliberal global integrada per moltes més agressions a la classe treballadora com, per exemple, la privatització de la sanitat, la reforma laboral, la retallada de pensions, l'eliminació de la justícia per a les persones que no se la poden pagar, les polítiques de déficit zero a costa dels serveis públics, l'immobilisme dels estats davant la pèrdua de llocs de treball i la manca de polítiques actives per a crear ocupació, el pes indignant de la banca i els mercats borsaris en l'economia dels països i la Unió Europea, les amenaces d'eliminar el dret de manifestació i de vaga, i un llarg etcètera de mesures que poden semblar inconexes, però que són fruit d'una planificació sistemàtica.

Per tant, les accions per a aturar-la han de ser en dos nivells, com a docents específicament i com a ciutadania en general, i s'han de concebre en dos plans: unes a curt termini, per evitar que entre en vigor la LOMQE; i unes altres a mitjà i llarg termini, per guanyar la batalla social i ideològica. Moltes de les mesures ja estan duent-se a terme i el camí està manprès, però hem de continuar avançant. Cal despertar consciències, teixir sinergies amb tots els sectors i aprofundir en l'organització d'un moviment global contra el neoliberalisme, que més que una ideologia política és una coartada perquè les classes dominants i els lobbys de poder mantinguen i augmenten el seu corralito privat a costa de tot allò que és públic. És necessari fomentar i potenciar una xarxa social àmplia i que les plataformes siguin un autèntic espai de participació de les

organitzacions i de la ciutadania, defugint l'afany de protagonisme absurd que és més propi d'altres formes de veure el món. La classe treballadora ha d'estar unida estretament en la pluralitat. I aquesta pluralitat ens ha d'enriquir i ens ha d'enfortir encara més.

Per a poder aturar la LOMQE, és imprescindible conèixer-la bé, estudiar-la, debatre-la i evidenciar-ne l'objectiu real, que no és el de millorar el sistema educatiu, sinó empitjorar la democràcia. Cal que cada claustre i cada consell escolar es pronuncie sobre el contingut de la llei i manifeste les conseqüències concretes que tindrà al seu centre, tant en el professorat com en l'alumnat. Els itineraris no són fortuits: l'objectiu és segregat l'alumnat i fomentar la desigualtat. La pèrdua d'assignatures no és fortuita i va més enllà de la pèrdua de llocs de treball: si, per exemple, es redueix Economia, serà més fàcil encara que el govern continue prenent-nos el pèl amb la crisi i els models d'austeritat; si es redueix Cultura Clàssica, serà més fàcil encara que deixem de banda països com Grècia i que la identitat europea s'esmicole; si es continua afavorint la Religió, serà més fàcil encara seguir contribuint a l'enriquiment i la influència de la jerarquia catòlica.

Però no ens podem quedar en l'àmbit del centre o del sector educatiu. Cal explicar la LOMQE a la ciutadania en general, perquè l'escola pública és patrimoni de la societat i ha de continuar estant al servei de la societat.

DESOBEDIÈNCIA CIVIL

Si, a pesar de la mobilització, finalment s'aprova la llei, interessa articular un moviment de desobediència civil des dels centres, amb accions de boicot a les revàlides i negant-se a acollir-se a les classificacions que proposa. La desobediència civil posa en relleu la importància dels fets col·lectius senzills que són portats a cap per cada un de nosaltres, i també posa en relleu la importància de "pensar en gran", de no renunciar a la utopia, perquè la història ens ensenya que coses que ens semblen impossibles s'acaben fent realitat, al capdavall. Rosa Parks, quan pels anys seixanta es va negar a cedir el seu seient de l'autobús a un home blanc, va contribuir sens dubte al fet que en l'actualitat hi haja una persona de raça negra a la Casa Blanca. A ella li va costar que l'arrestaren i la jutjaren, però va

vèncer la por i va actuar amb determinació contra allò que considerava injust, i la seua purna va ajudar a cremar la injustícia. I, encara més important, si finalment s'aprova la LOMQE, hem de treballar ara perquè, quan el PP deixi d'estar en el govern (i això passarà més prompte que tard), el partit o partits que el substituïsquen la deroguen.

No ens hem d'obsessionar amb la consecució o no consecució immediata del nostre objectiu. Ens han venut (i hem comprat!) que amb la lluita no s'aconsegueix res. I això és rotundament fals. És clar que aconseguir un objectiu tan gran com

tombar una llei o com fer front a neoliberalisme no és tan fàcil, còmode i ràpid com canviar la tele de canal, o com fer un clic al "M'agrada" del Facebook, o com agafar un paquet

d'arròs del prestatge d'un supermercat. Cal esforç i constància. Però no l'esforç com l'entenen els governants, que demanen sacrificis només a la classe treballadora mentre s'embutxaquen els nostres diners. No: l'esforç és el treball generós i a voltes amarg, a voltes dolç, per aconseguir allò que creiem just. La generositat és imprescindible perquè la lluita és llarga i perquè hem de saber que és possible que nosaltres no en vegem els fruits. Però hem de tindre ben clar que els nostres drets no són només nostres i que tenim l'obligació i la responsabilitat de passar-los a les generacions que ens succeiran perquè si una cosa ens ha ensenyat aquesta crisi és que no podem donar mai un dret per guanyat definitivament. Cal que la classe treballadora siga conscient que ningú ens ha regalat cap dret, que sovint n'hem hagut de prendre sense permís, i que no es pot abaixar la guàrdia. La lluita per la justícia i la igualtat és eterna.

No hem de renunciar a cap tipus de mobilització de la classe treballadora, aprenent i recordant com s'han aconse-

guït les fites socials i laborals en el passat, i reinventant-nos constantment per utilitzar, a més de les tradicionals, noves formes de lluita. Les mobilitzacions de la sanitat de Madrid i iniciatives com la Ruta del Balafiament són exemples a seguir. Les primeres estan fonamentades en el moviment de base i combinen mesures noves i mesures de sempre, que continuen sent efectives per més que els mitjans de comunicació de la caverna intenten desacreditar-les. I la segona té com a objectiu trencar les barreres informatives i l'assetjament que pateix la llibertat d'expressió.

Hem de fer front a la resignació que mostra una bona part de la ciutadania, perquè la resignació obri la porta a

l'immobilisme, i amb

l'immobilisme no només no ens movem, sinó que anem cap arrere. Cal fer front a la LOMQE (i al neoliberalisme) amb determinació i alegria, i cal ser conscient que totes les lluites serveixen, com a mínim, per a una cosa: per a mostrar a l'altre que ens queda dignitat.

Més enllà i juntament amb mobilitzacions col·lectives, com ara vagues i manifestacions, cal lluitar dia a dia per un model d'escola diferent. No podem mai subestimar la nostra força: el professorat i l'alumnat, històricament i en totes les nacions, han estat a l'avantguarda dels canvis i de les mobilitzacions, i aquesta ha de ser una oportunitat de seguir treballant amb vista a estendre un moviment de resistència contra la privatització dels serveis públics, la devaluació de la democràcia i la ideologia neoliberal.

Davant la LOMQE, companyes i companys, les persones que estimem l'escola pública i que treballem per l'escola pública acabarem guanyant perquè tenim arguments, compromís, valentia i dignitat. No en dubteu gens, acabarem guanyant.